

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžr/152/2016
Identifikačné číslo spisu: 1012200319
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012200319.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci navrhovateľov: 1/ N. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, F., 2/ M. Q., narodený dňa XX.XX.XXXX, C., 3/ Y. Q., narodený dňa XX.XX.XXXX, R., 4/ I. R., narodená dňa XX.XX.XXXX, K., 5/ N. Y., narodený dňa XX.XX.XXXX, F., 6/ I. R., narodený dňa XX.XX.XXXX, B., 7/ Z. R., narodený dňa XX.XX.XXXX, F., 8/ I. H., narodená dňa XX.XX.XXXX, K., 9/ C. M., narodený dňa XX.XX.XXXX, B., navrhovateľia 3/, 4/, 5/, 7/, 8/ a 9/ právne zastúpený: JUDr. Silvia Jakubcová, advokátka, Štúrova 34, Modra, proti odporcovi: Okresný úrad Malacky, pozemkový a lesný odbor (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Malackách), Záhorácka 2942/60A, Malacky, za účasti: 1/ Slovenský pozemkový fond - Bratislava, Búdková 36, Bratislava, 2/ Okresný úrad Malacky, katastrálny odbor, (pôvodne Katastrálny úrad v Bratislave - Správa katastra Malacky) Záhorácka 2942/60A, Malacky, 3/ PD Lozorno, právne zastúpeného: JUDr. Eduard Šmelko, advokát, Polianky 5, Bratislava, 4/zástupca užívateľov pozemkov ZO SZZ 6-90 Podzbrodka JUDr. Jaroslav Fridrich, advokát, Moyzesova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. j. 750/92/PÚ, zn. OPU/2011/452/93-31/SIM zo dňa 11.04.2011, na odvolanie pribratého účastníka v III. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/1/2012-270 zo dňa 28.04.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Sp/1/2012-270 zo dňa 28. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie odporcu č. j. 750/92/PÚ, zn. OPU/2011/452/93-31/SIM zo dňa 11.04.2011 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. O trovách

krajský súd nerozhodol s tým, že o nich rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že vzhľadom na nesprávny postup správneho orgánu pri posudzovaní oprávnených osôb podľa § 9 zákona č. 229/1991 Z. z. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, ako i opomenutí ich predvolania na konanie, došlo k odňatiu ich zákonných práv na navrátenie vlastníctva, preto vzhľadom na uvedené ako aj na nesprávny postup pri doručovaní napadnutého rozhodnutia, krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ O.s.p. a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.

S poukazom na ustanovenie § 9 zákona č. 229/1991 Z. z. krajský súd uviedol, že v predmetnom prípade nedošlo k dohode medzi oprávnenými osobami a povinnou osobou t. č. Jednotné roľnícke družstvo Lozorno. Zdôraznil, že v reštitučnom konaní si navrátenie vlastníctva uplatňovali fyzické osoby (občania) bývalí vlastníci lesov a ich právni nástupcovia. Reštitučný nárok si oprávnené fyzické osoby uplatnili jednak podľa zákona č. 229/1991 Zb. a jednak podľa zákona č. 503/2003 Z. z.. V predmetnom konaní si teda uplatnili nárok fyzické osoby a nie spoločenstvo. Spoločenstvo - Združenie vlastníkov urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne bolo zaregistrované v roku 1997 pod číslo 2035/96/Bi zo dňa 26.11.1997 ako spoločenstvo s právnou subjektivitou a predsedom spoločenstva sa stal H. R..

Krajský súd dal do pozornosti, že nadobúdateľ vlastníctva podielu spoločne nehnuteľnosti sa prevodom, prechodom vlastníctva, stáva členom spoločenstva a vstupuje do práv a povinností člena spoločenstva. Podľa čl. 6 stanov, členom sa môže stať každý občan SR, ktorý je vlastníkom resp. oprávneným dedičom podielu. V konkrétnom prípade teda až po vydaní nehnuteľností.

V ďalšom konštatoval, že predseda združenia ako štatutárny zástupca združenia zastupuje združenie s právnou subjektivitou v danom prípade hospodáriaci subjekt, ktorý hospodári s majetkom už vydaným svojich členov, ktorými sa stali po vydaní majetku. Nemôže však rozhodovať o vlastníctve podielov fyzických osôb a ani v zmysle stanov, nemá právo zastupovať v reštitučnom konaní. Takto môže konať len na základe plnej moci, ktorá však mu nebola navrhovateľmi udelená. Preto mal krajský súd za to, že správny orgán nebol oprávnený mu doručovať reštitučné rozhodnutie pre fyzické osoby - reštituentov. V reštitučnom konaní vystupuje ako prizvaná osoba. Podľa názoru krajského súdu v správnom konaní o reštitučnom nároku fyzických osôb bolo potrebné konať s oprávnenými osobami alebo ich zástupcami na základe plnej moci pre toto konanie. Pán H. R. však nedisponoval žiadnou plnou mocou fyzických osôb oprávnených osôb. Pán M. Q. zomrel XX.XX.XXXX a v čase konania nepredložil žiadnu plnú moc a jeho právny nástupca č. 3 neudelil pánovi H. žiadnu plnú moc. Jedinú plnú moc v predmetnom konaní preložila JUDr. F., ktorá zastupovala fyzické osoby pod č. 11, 53, 216.

Podľa názoru krajského súdu postup správneho orgánu bol v rozpore so zákonom, nakoľko svojím konaním odňal navrhovateľom ich právo konať v reštitučnom konaní. Taktiež doručovanie rozhodnutia správneho orgánu štatutárnemu zástupcovi Združenia urbárskych lesov a pasienkov pánovi H. bolo vykonané v rozpore s ust. § 9 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníctva k pôjde a inému poľnohospodárskemu majetku.

Vzhľadom na nesprávny postup správneho orgánu pri posudzovaní oprávnených osôb podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb. ako i opomenutí ich predvolania na konanie, ktorým došlo k odňatiu ich zákonných práv a na navrátenie vlastníctva ako i vzhľadom na nesprávny postup pri doručovaní napadnutého rozhodnutia súd napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil podľa § 250 j ods. 2 písm. a) a e) O.s.p.

Dodal, že v novom konaní bude potrebné riešiť ich reštitučný nárok so všetkými oprávnenými osobami a ich právnymi nástupcami, a následne po opätovnom posúdení nároku vydané rozhodnutie doručovať každej oprávnenej osobe, právnenmu nástupcovi alebo prípadne zástupcovi s osobitnou plnou mocou od všetkých oprávnených osôb. Len takýmto postupom je možné zabezpečiť objektívne posúdenie reštitučného nároku všetkých oprávnených osôb podľa zákona č. 229/1991 Zb. a zákona č. 503/2003 Z.

z.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov odvolateľa

Rozsudok krajského súdu napadol pribratý účastník v III. rade včas podaným odvolaním z dôvodu, že prvý a druhý výrok rozsudku je právne aj vecne nesprávny, nakoľko rozsudok má vady podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci pre nepoužitie správneho ustanovenia právneho predpisu a nedostatočné zistenie skutkového stavu) a podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov) a v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci).

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. (nepoužitie správneho právneho predpisu):

S poukazom na príslušnú právnu úpravu odvolateľ uviedol, že Združenie urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne je pozemkovým spoločenstvom s právnou subjektivitou podľa § 11 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, t.j. má právnou subjektivitu. Združenie doposiaľ neprispôbilo svoje právne pomery podľa § 31 ods. 5 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení zákona č. 34/2014 Z. z., na čo súd neprihliadal, hoci je to právne významné z hľadiska voľby členov orgánov spoločenstva, ktoré konajú v mene spoločenstva, najmä ktoré svojich členov zastupujú v správnom konaní v zmysle skutočností uvedených v II. časti tohto odvolania. Napriek tomu združenie je oprávnené aj v súčasnosti konať v mene svojich členov, keďže ho na to splnomocňuje § 31 ods. 1 prvá veta zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení zákona č. 34/2014 Z. z.

Odvolateľ mal za to, že súd prvého stupňa nepoužil pri rozhodovaní ustanovenie § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o spoločnom zástupcovi, hoci je preukázateľné, že všetci členovia združenia, teda nielen navrhovatelia, si zvolili spoločného zástupcu, čo vyplýva zo skutočností uvedených v II. časti tohto odvolania. Navrhovatelia teda boli riadne zastúpení v celom správnom konaní spoločným zástupcom, preto súd prvého stupňa pri rozhodovaní sa mal spravovať ustanovením § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. Nakoľko konajúci súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa spoločného zástupcu, vec nesprávne právne posúdil, čím je daný odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (nesprávne skutkové zistenia):

Odvolateľ mal za preukázané, že navrhovatelia mali zvoleného spoločného zástupcu v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., a to Združenie urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne. Toto združenie koná prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu, ktorým je výbor a v mene ktorého zasa koná predseda, teda H. R., ktorý oprávnené v mene všetkých členov (oprávnených osôb) prevzal napadnuté rozhodnutie.

Z dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise odporcu mal za nesporné, že navrhovatelia 1) až 9) si zvolili svojho spoločného zástupcu v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., preto ak správny orgán prvého stupňa doručoval písomnosti iba predsedovi spoločenstva H. R., vôbec tým nepochybil, naopak, konal v súlade so správnym úradným postupom.

Ani jedna z oprávnených osôb nepodala reštitučnú žiadosť samostatne a ani jedna takúto žiadosť nepodpísala. Dňa 26.05.1992 podal spoločnú žiadosť Pozemkovému úradu Bratislava - vidiek Výbor Združenia urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne. Urobil tak v súlade so Stanovami ako štatutárny orgán v mene svojich členov. Teda v ich mene uplatnil nárok na vydanie nehnuteľností podľa § 9 zákona č. 229/1991 Zb. dňa 26.05.1992, pričom túto žiadosť doplnil listom z 30.11.1992. Výbor združenia tak konal na základe bodu 9 uznesenia prijatého dňa 28.06.1992 na spoločnom valnom zhromaždení

Lesného spoločenstva v Lozorne a Združenia urbárskych lesov a pasienkov. Valné zhromaždenie odsúhlasilo, aby spoločný výbor podal takúto reštitučnú žiadosť, a to povinnej osobe. Právna zástupkyňa navrhovateľov si zamieňa podanie žiadosti povinnej osobe s podaním reštitučnej žiadosti správneho orgánu.

Podľa čestných prehlásení oprávnenej osoby poverili združenie na zastupovanie pri uplatňovaní nároku na vydanie ich podielov, pričom v čestných vyhláseniach toto poverenie nie je obmedzené iba na podanie reštitučných žiadostí, preto má platnosť na celé správne konanie. Navyše poukázal na ďalšie uznesenie valného zhromaždenia z 19.09.2009, v bode 2 ktorého sa výkonnému výboru pozemkového spoločenstva uložilo vykonať všetky právne úkony potrebné k usporiadaniu majetkových pomerov k pozemkom. Toto uznesenie pod slovom „všetky“ určite nerozumie iba podanie reštitučných žiadostí, ako sa o tom snaží presvedčiť súd právna zástupkyňa navrhovateľov.

Oprávnené osoby tak mali pre celé správne konanie zvoleného spoločného zástupcu, ktorým bol výbor združenia, v mene ktorého koná jeho predseda, preto je v súlade so zákonom, ak správny orgán doručil napadnuté rozhodnutie iba H. R.. Ak by sa navrhovatelia naďalej snažili presvedčiť súd o neplatnosti týchto plných moci, respektíve presadzovať obmedzenie týchto plných moci len na podanie návrhu, je potrebné si uvedomiť, že v takomto prípade by vôbec neboli splnené základné a materiálne podmienky pre účastníctvo navrhovateľov v reštitučnom konaní.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam týkajúcim sa spoločného zástupcu. Uvedené dôkazné prostriedky preukazujú, že všetky oprávnené osoby, teda aj navrhovatelia mali zvoleného spoločného zástupcu.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci):

Obvodný pozemkový úrad Malacky vo svojom odvolaní č. OÚ-MA-PLO-2013/531/613-9/SIM z 19.11.2013 uviedol právne relevantné skutočnosti, ktoré preukazujú, že jeho rozhodnutie č. k. 750/92/PU zn. OPU/2011/452/93-31/SIM zo dňa 11.04.2011 bolo doručené oprávnenej osobe podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku, ak bolo doručené predsedovi združenia H. R., ktorý bol splnomocneným spoločným zástupcom. Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby na cit. odvolanie prihliadal aj napriek tomu, že odporca sa rozhodol nepodať odvolanie.

Konštatoval, že zákonná požiadavka aj požiadavka judikatúry na spoločného zástupcu bola splnená, nakoľko oprávnené osoby si nielen niekoľkými uzneseniami prijatými na valných zhromaždeniach zvolili spoločného zástupcu (výbor združenia, v mene ktorého mohol konať iba jeho predseda), ale urobili tak aj individuálne čestnými vyhláseniami oprávnených osôb. V súlade s § 17 ods. 4 správneho poriadku konajúci správny orgán akceptoval, že si oprávnené osoby zvolili spoločného zástupcu, a to výbor. Zároveň správny orgán v súlade s § 17 ods. 4 správneho poriadku si osvojil, že za výbor združenia koná predseda H. R., preto nemožno spochybňovať, že oprávnené osoby nemali zvoleného spoločného zástupcu. V zmysle Stanov a uznesenia prijatého na členskej schôdzi dňa 28.06.1992 bol za osobu konajúcu v mene výboru zvolený jej predseda, preto nemožno tvrdiť, že napadnuté rozhodnutie nebolo doručené oprávneným osobám. Z nijakého právneho predpisu nevyplýva, že toto rozhodnutie malo byť doručené 299 oprávneným osobám.

Namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci, keďže z hodnotených dôkazných prostriedkov nedokázal zistiť, že všetky oprávnené osoby, teda aj navrhovatelia mali zvoleného spoločného zástupcu. Tým súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil, preto je daný odvolací dôvod.

Podľa názoru odvolateľa odvolacie dôvody, ktoré uviedol preukazujú, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p., preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 221 ods. 1 písm. h) a ods. 2 O.s.p. zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil vec na ďalšie konanie krajskému súdu s tým, aby podľa § 226 O.s.p. bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu

a v novom rozhodnutí zároveň tento aby rozhodol aj o trovách pôvodného konania a odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

III.

Zhrnutie vyjadrení účastníkov konania k odvolaniu odvolateľa

V podaní zo dňa 06.07.2016 sa k odvolaniu odvolateľa vyjadril pribratý účastník v I. rade tak, že navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu potvrdil.

K odvolaniu odvolateľa sa vyjadril aj odporca, a to v podaní zo dňa 07.07.2016, v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s podaným odvolaním a preto navrhol, aby odvolací súd znovu preskúmal obsah spisu a postupom v zmysle príslušných zákonov napadnutý rozsudok zrušil.

Pribratý účastník v IV. rade sa k odvolaniu odvolateľa vyjadril v podaní zo dňa 13.07.2016. V ňom uviedol, že vychádzajúc z obsahovej časti dôkazných listín prislúchajúcich ku konaniu bolo preukázané, že pravdou je obsah tvrdení úradu a ostatných účastných strán ako odporcov, čiže opak toho čo tvrdili v návrhu ako i výpovediach na pojednávaní navrhovateľa. V spise je založené, že menovaní navrhovateľa sú členmi spoločenstva urbáru a majetok ktorého sa domáhali patril do r. 1950 spoločenstvu (zákonom bol im odobratý a spoločenstvo bolo zrušené) a oni v tomto majetku ako i inom majetku, majú len podiel a nie fyzicky majetok napísaný v katastri na meno, ani vložka PK takýto stav neevidovala, pričom k legitímácii majetkových práv urbáru bolo už NSSR vyjasnená otázka jednotlivcov ako podielnikov ich práva a povinnosti k tomuto majetku, (r. 1993 zverejnené v zbierke).

Podľa obsahu spisu v r. 1992 cestou vtedajšieho zvoleného predsedu ako občianske združenie urbáru na zakladajúcej 51. schôdzi si zvolili za predsedu p. R., prijali stanov spoločenstva (neskoršie preregistrované) a členovia vystavili tzv. čestné prehlásenie riadne podpísané osobou, že splnomocňujú p. R. ako predsedu spoločenstva znovu založeného urbáru a tento v zmysle prijatých a zaregistrovaných stanov konal a spoločne s podpredsedom spoločenstva (t. č. nebohý) podali žiadosť o navrátenie majetku. Prílohu tvorila prezentačná listina, ktorá potvrdzovala väčšinu členskej základne s vôľou uplatnenia nároku a jej zástupcom konať vo veci, ako zástupca zvolený väčšinou na zastupovanie tak ako určil zákon. Tým, že ostatní členovia (299 členov) sa nepripojili ku konaniu ako i sám splnomocnenec, nie je legitímne, aby títo členovia podali samostatne návrh na preskúmanie, nikto ich na to nespomocnil z členskej základni, a predseda ako splnomocnenec až do ukončenia reštitučného konania je stále zástupca zvolený väčšinou - členská základňa mu právo zastupovania v tomto konaní nikdy neodobrala (sám sa nepripojil ku konaniu), čiže právne je len on sám oprávnený za spoločenstvo urbáru vystupovať a konať, preto napriek konaniu súdu títo členovia nemajú legitimáciu na zastupovanie ostatnej členskej základne, keď ich podiel na spoločnom reštitučnom nároku, o ktorý spoločenstvo požiadalo, majú len nepatrný podiel a nie väčšinu, tak ako to vyžaduje zákon.

V rozpore s dokumentáciou, predloženými dôkazmi súd počas konania zaviazal uznesením odporcu nekonať vo výkone rozhodnutia, odložil jeho vykonateľnosť (hoci z obsahu listín spisu musel vedieť, že veci sú uzatvorené a ukončené). Súd listom požiadaval správny orgán, aby doručil rozhodnutie aj navrhovateľom, pritom pri dôslednosti musel vedieť, že toto rozhodnutie má k dispozícii predseda spoločenstva ako zvolený a splnomocnený zástupca členov spoločenstva, stále je v písomnostiach spoločenstva, čiže je k dispozícii celej členskej základni urbáru. Preto aj doručená žiadosť o doručenie rozhodnutia úradu nemá právny význam. Práve doručením rozhodnutia navrhovateľom (nie je známe, že za koho vystupujú a či sú riadni členovia urbáru) by došlo k porušeniu zákona a to tým, že objektívne by sa im vrátila lehota, na pokračovanie v konaní, ktorá je dávno uplynutá a nekonaním splnomocnenca /predsedu spoločenstva urbáru vo veci hoci bol riadne poučený, uplynutím zaniklo právo opravného prostriedku. Z uvedeného dôvodu je preto podľa pribratého účastníka požiadavka súdu nemožná a nevykonateľná.

Ďalej mal za nesporné, že nie je možné vrátiť lehotu na odvolanie a preto rozhodnutie odporcu je správne a vykonateľné, akákoľvek podmienka je neprijateľná. Tvrdenia navrhovateľov a akékoľvek iné konanie a úvahy vo veci procesno-právneho pochybenia sú len v polohe teórie, domnienky a nepravdivého úsudku. Špekulácie o tom, že členom spoločenstva urbáru sa odňala možnosť konať pred súdom, z dôvodu nedoručenia rozhodnutia úradom každému členovi spoločenstva je zavádzajúce, nepravdivé a v rozpore s platnou úpravou. Nie je právne prípustné aby navrhovatelia, ktorí tvoria necelú pätinu podielu prijali si uzus práva, že rozhodujú o nárokoch (aj keď bol pokus v prospech nich) väčšiny, a v rozpore s prijatými dokumentmi vrátane stanov, ako i čestného vyhlásenia člena, ktoré boli úradu doručené ešte vr. 1992. Celé konanie je proti zdravému uvažovaniu a platnej legislatíve.

Na základe uvedeného ako i sprievodných dokladov, tvrdení strán počas súdneho konania prijal záver, že dôvody na vydanie rozsudku vo veci samej, v ktorom súd zrušil právoplatné rozhodnutie odporcu vo veci samej, je nedôvodné nespravodlivé a v obsahovej časti porušením práva. Odvolanie v obsahovej časti vystihuje nedôslednosť súdu pri hodnotení dôkazov pritom zo spisového materiálu vyplýva dokumentovaný stav realizovaný odporcom v konfrontácii na rozhodnutie súdu. Dodal, že možno je potrebné pri odvolacom konaní aby sa súd zaoberal otázkou vlastníctva dotknutých pozemkov.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd znovu preskúmal obsah spisu a postupom v zmysle príslušných zákonov napadnuté rozhodnutie súdu zrušil (ust. 205 ods. 2 písm. f)/, ust. § 221 ods.1 písm. h)/ OSP) a vec vrátil v obsahu naznačeného návrhu s príkazom znovu prejednať vec a rozhodnúť.

Právna zástupkyňa navrhovateľov v 2/, 3/, 4/, 5/, 7/, 8/ a 9/ rade sa k odvolaniu vyjadrila v podaní zo dňa 12.06.2016. Uviedla, že účastníkom konania sú navrhovatelia (fyzické osoby) a odporca s tým, že Poľnohospodárske družstvo Malacky nie je vedľajším účastníkom konania v zmysle ustanovení § 93 ods. 3 O.s.p. O prípustnosti vedľajšieho účastníka rozhodne súd len na návrh, pričom o Poľnohospodárskom družstve súd nerozhodol ako o vedľajšom účastníkovi žiadnym rozhodnutím.

S poukazom na príslušnú právnu úpravu poznamenala, že účastníkom správneho konania mali byť všetky fyzické osoby, ktoré si uplatnili reštitučný nárok s tým, že fyzické osoby, ktoré si uplatnili návrh na vydanie pozemkov nikdy spoločne nehlasovali o udelení plnomocenstva spoločnému zástupcovi Združeniu urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne a Združenie takéto plnomocenstvo ani nikdy neprijalo.

Dodala, že Združenie urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne nedisponuje dohodami o plnomocenstve uzatvorenými s fyzickými osobami (oprávnenými osobami), ktoré si uplatnili reštitučné nároky na zastupovanie v konaní o vydaní nehnuteľností. Čestné prehlásenia z roku 92-95 u časti oprávnených osôb predstavujú len jednostranným právnym úkonom, ktorým tieto osoby boli zaradované do uplatneného reštitučného nároku na vydanie podielu.

Navrhovatelia v ďalšom poukázali na skutočnosť, že ich právni predchodcovia zomreli, navrhovatelia žiadnu plnú moc na zastupovanie v konaní neudelili, ani o plnej moci pre spoločenstvo nehlasovali, rovnako ako ich právni predchodcovia. Správny orgán bol preto povinný ku dňu vydania rozhodnutia aktualizovať zoznam účastníkov konania, požadovať udelenie plnomocenstva účastníkov konania, aktualizovať právnych nástupcov zomrelých účastníkov konania, bol povinný oznámiť v zmysle ustanovení § 18 ods. 3 správneho poriadku začatie konania o vydaní nehnuteľností fyzickým osobám a oboznámiť ich s vykonanými dôkazmi, ktoré sú podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Vo vzťahu k tvrdeniu, že čestné prehlásenia majú platnosť na celé konania, navyše s poukazom na uznesenie Váľného zhromaždenia zo dňa 19.09.2009, v ktorom sa v bode 2 výkonnému výboru spoločenstva ukladá vykonať všetky právne úkony k usporiadaniu majetkových pomerov právna zástupkyňa navrhovateľov uviedla, že toto tvrdenie odvolateľa predstavuje prispôbenie si svojho výkladu svojej potrebe.

Poukázala na skutočnosť, že dňa 19.09.2009 Združenie urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne (lesné spoločenstvo) zvolalo fyzické osoby na základe podnetu fyzických osôb uplatňujúcich si reštitučné nároky k pasienkom na zasadnutie všetkých fyzických osôb uplatňujúcich si reštitučiu k pasienkom nachádzajúcich sa v intraviláne Obci Lozorno, ktoré ešte v roku 1923 boli zamerané urbárikom ako stavebné pozemky, a títo sa týchto pozemkov ujali, postavili si domy, užívali a bolo v záujme reštituentov si ich usporiadať, aby mohli s domami a pozemkami nakladať. Preto prišlo k zasadnutiu fyzických osôb vlastníkov. Títo hlasovali o časti pozemkov, ale len o pozemkoch v intraviláne obce týkajúcich sa lokality Trávniky zabraté tak, ako boli zamerané v roku 1923 urbárikmi. Váľné zhromaždenie schválilo usporiadanie vlastníctva a poverilo splnomocnením Výkonný výbor Združenia urbárskych lesov podpísať súhlas s nadobudnutím vlastníctva z Družstva na osobu vydržiteľa - bývalého urbárika. Nebolo prijaté plnomocenstvo na spoločné zastupovanie v konaní pred správny orgánom. Z predložených dôkazov argumentácia odvolateľa neobstojí.

Mala za to, že celé správne konanie bolo vedené tak, aby oprávnené osoby o konaní nič nevedeli, orgán nedoriešil zomrelé osoby, plnomocenstvá, zatajil obhliadku, neoznámil existenciu potreby geometrických plánov novozameraných pozemkov, a tým nedal možnosť sa oprávneným osobám v konaní vyjadriť a oboznámiť so skutkovým stavom, neprizval nikoho na obhliadku a týmto konaním odňal možnosť konať pred správny orgánom. Vydal nezákonné rozhodnutie, ktoré doručil Združeniu urbárskych lesov a pasienkov Lozorno, ktoré nedisponovalo plnou mocou na zastupovanie fyzických osôb v konaní o vydaní pozemkov, ktoré sú predmetom vydaného rozhodnutia, a ktoré neboli ani členmi spoločenstva. V konaní nebolo odporcom predložené také plnomocenstvo, ktoré by preukazovalo oprávnenie spoločenstva od roku 1996, aby len členovia (vlastníci lesov) zastupovali fyzické osoby -pasienkárov v správnom konaní o vydaní nehnuteľností - o ktorom by oprávnené osoby hlasovali, alebo vystavili individuálne.

V správnom konaní bol správny orgán povinný vyriešiť zastupovanie buď v zmysle ustanovenia § 33 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. alebo podľa ustanovení § 17 zákona č. 71/1967 Zb. S týmto ustanovením sa správny orgán v konaní tak istom nevysporiadal. Neurčil spoločného zástupcu reštituentom. Pozemkovému spoločenstvu, o ktorom sa domnieval, že je zástupcom, nikdy nebolo doručené rozhodnutie vydané správny orgánom o určení spoločného zástupcu. Nežiadal doručiť plnomocenstvo zvoleného spoločného zástupcu. Neupovedomil nikoho podľa ust. § 17 ods. 4 o začatí konania.

Samotný predseda spoločenstva H. R. upozornil správny orgán (riaditeľa C.), že nedisponuje plnomocenstvom na zastupovanie v správnom konaní.

Mala za to, že v konaní bol súdom spoľahlivo zistený skutkový stav veci, že boli preukázané skutočnosťami tvrdené navrhovateľmi a na základe zisteného skutkového stavu krajský súd rozhodol. Rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny, tak vo výrokovej časti, ako aj odôvodnení rozsudku. Na základe uvedeného mala za to, že podané odvolanie je podané v zmysle ustanovení § 218 ods. 1 písm. b/ neoprávnenou osobou a preto navrhla, aby ho odvolací súd odmietol, prípadne rozhodnutie krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť a uložil prvostupňovému súdu rozhodnúť o náhrade trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Záverom konštatovala, že konanie vedené správny orgánom, ktorý sa vo veci neodvolal bolo vedené tak, aby fyzické osoby boli poškodené na svojich právach a zároveň takéto rozhodnutie poškodzuje aj samotnú Slovenskú republiku zast. Slovenským pozemkovým fondom, prispelo k obohacovaniu odvolateľa PD Lozorno na úkor oprávnených osôb, ktorý sporné pozemky protiprávne odpredal obci napriek tomu, že nebolo konané s oprávnenými osobami uvedenými v rozhodnutí a tak isto aj s reštituentami podľa zákona č. 503/2003 Z. z, nakoľko zákon mu zakazuje nakladať s nehnuteľnosťami do ukončenia reštitučii.

Ostatní účastníci konania sa k odvolaniu v stanovenej lehote nevyjadrili.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.08.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 250l ods. 1 <. O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 <. O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250m ods. 1 <. O.s.p. konanie sa začína na návrh, ktorým je opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Podľa § 250m ods. 3 <. O.s.p. účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúma.

Podľa § 3 ods. 1 <. zákona č. 71/1967 Zb. <. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 <. vety prvej správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 14 ods. 1 <. správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa § 14 ods. 2 <. správneho poriadku účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Podľa § 37 ods. 1 <. zákona č. 330/1991 Zb. <. spoluvlastníckymi podielmi, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu alebo ku ktorým zaniká užívacie právo, sa rozumejú aj užívacie podiely alebo iné práva na spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov. Ak nemožno výšku pôvodných podielov určiť, považujú sa ich podiely za rovnaké. Nie je prekážkou vydania pozemku, ak je zastavaný stavbou vo vlastníctve oprávnenej osoby; v týchto prípadoch na poskytnutie náhrady platia všeobecné predpisy.

Podľa § 37 ods. 2 <. zákona č. 330/1991 Zb. <. na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok, ktorým krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu o vydaní nehnuteľností a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou resp. odvolaním rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj odvolanie, ktorou sa navrhovatelia domáhali preskúmania rozhodnutia odporcu, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. j. 750/92/Pú, zn. OPU/2011/452/93-31/SIM zo dňa 11.04.2011.

Odvolací súd z predloženého spisu súdu prvého stupňa v danej veci zistil, že odporca ako príslušný správny orgán napadnutým rozhodnutím č. j. 750/92/Pú, zn. OPU/2011/452/93-31/SIM zo dňa

11.04.2011 rozhodol, že oprávnené osoby združené v spoločenstve Združenie urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne - pozemkové spoločenstvo (ďalej len „združenie“) splňajú podmienky na vydanie nehnuteľností podľa § 4 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“), pričom spolu bola vydaná čiastka urbáru v podiele 60,51 % majetku bývalých urbárikov. Súčasne rozhodol o nepriznaní vlastníckeho práva k presne špecifikovanej časti pozemkov z dôvodu existencie prekážky vo vydaní v zmysle § 11 zákona č. 229/1991 Zb., za ktoré oprávneným osobám priznal právo na náhradu. Svoje rozhodnutie odporca odôvodnil argumentáciou, že dňa 26.05.1992 si oprávnené osoby (združené v spoločenstve Združenie urbárskych lesov a pasienkov v Lozorne - pozemkové spoločenstvo, zastúpené splnomocnenými zástupcami) v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona uplatnili na bývalom Pozemkovom úrade Bratislava - vidiek nárok na vydanie nehnuteľností evidovaných v pozemkovoknižnej vložke č. 3367, k. ú. W., ktoré z dôvodu podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb. postupom podľa zákona č. 81/1949 Zb. o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov (ďalej len „zákon č. 81/1949 Zb.“) prešli do vlastníctva Jednotného roľníckeho družstva v Lozorne. Keďže nedošlo k dohode medzi oprávnenými osobami a osobou povinnou, rozhodol o vlastníctve oprávnených osôb odporca napadnutým rozhodnutím tak, ako je to uvedené vyššie.

O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením, ktorým opravný prostriedok odmietol dôvodiac jeho oneskorené podanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie poukazujúc na potrebu vyriešenia otázky zastúpenia oprávnených osôb v správnom konaní a s tým súvisiacu otázku doručovania napadnutého rozhodnutia odporcu.

Krajský súd vo veci opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým rozhodnutie odporcu vo veci vydania nehnuteľností oprávneným osobám zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ O.s.p. a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie z dôvodu, že mal za preukázané, že v predmetnom konaní si reštitučný nárok uplatnili oprávnené osoby, t.j. fyzické osoby, nie spoločenstvo/ združenie, ktoré ako štatutárny orgán zastupuje predseda združenia. Tento je oprávnený hospodáriť s už vydaným majetkom svojich členov, ktorý sa členmi združenia stali až po vydaní majetku. Ani v zmysle stanov však nemá oprávnenie rozhodovať o vlastníctve podielov fyzických osôb, ani ich zastupovať v reštitučnom konaní. Na zastupovanie sa pre predsedu vyžaduje plná moc, o ktorej mal súd prvého stupňa za preukázané, že mu navrhovateľmi nebola udelená. Krajský súd tak vyslovil názor, že v správnom konaní o reštitučnom nároku fyzických osôb bolo potrebné konať s oprávnenými osobami resp. s ich zástupcami na základe plnej moci pre toto konanie. Predseda združenia nedisponoval požadovanou plnou mocou, preto postup správneho orgánu vyhodnotil za rozporný so zákonom, pretože ním odňal navrhovateľom ich právo konať v reštitučnom konaní. Za rozporné so zákonom vyhodnotil krajský súd aj doručovanie napadnutého rozhodnutia odporcu predsedovi združenia, ktorý v reštitučnom konaní vystupuje len ako prizvaná osoba. V novom konaní zaviazal súd prvého stupňa správny orgán riešiť reštitučný nárok so všetkými oprávnenými osobami a ich právnymi nástupcami, prípadne ich zástupcami a týmto doručovať rozhodnutie po opätovnom posúdení nároku.

Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom správneho konania bolo rozhodnutie podľa zákona č. 229/1991 Zb. <., ktorým odporca rozhodol o reštitučnom nároku oprávnených osôb ako aj dedičov oprávnených osôb, ktoré počas konania zomreli, označených v bode I. rozhodnutia. V bode II. a III. rozhodnutia im odporca dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia priznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v kat. území W. z pozemkovoknižnej vložky č. 3367 v podieloch podľa bodu I. rozhodnutia s tým, že v bode IV. uložil príslušnému katastrálnemu úradu založiť list vlastníctva podľa pokynov uvedených v danom bode. V bode V až VII. rozhodnutia rozhodol odporca o nepriznaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v tomto bode označeným, čím však nie je dotknuté právo oprávnenej osoby na náhradu podľa § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 alebo § 16 zákona č. 229/1991 Zb. <.

Vo vzťahu k reštitučným zákonom dáva odvolací súd do pozornosti, že účelom reštitučných zákonov, ktoré sa stali súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky po skončení totalitného režimu, bolo

vytvoriť zákonný rámec na odstránenie nedemokratických zásahov tohto štátneho režimu do jednotlivých sfér života spoločnosti a umožniť prinavrátenie pôvodného stavu. Účelom zákona č. 229/1991 Zb. <. v platnom znení je zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948 až 1990, obnovenie pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a úprava niektorých vlastníckych vzťahov v uvedených súvislostiach. Pri výklade ustanovenia § 1 <. citovaného zákona o rozsahu pôsobnosti tohto zákona, je potrebné mať na zreteli záujem oprávnených osôb, pokiaľ uplatnili výzvou nárok na vydanie vecí, pôdy, budov a stavieb patriacich k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, ak sa obrátili na organizácie, o ktorých podľa objektívnych hľadísk boli presvedčené, že ich majetok držia, a to v lehotách uvedených v zákone č. 229/1991 Zb. <.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Sžo/345/2009 zo dňa 31.08.2010 k interpretácií zákona č. 229/1991 Zb. <. uviedol, že aj v prípade tohto zákona sa jedná o reštitučný zákon, ktorým sa demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd, spočívajúcich v porušovaní všeobecne uznávaných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Štát a jeho orgány ako aj obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so zákonnými záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Tento výklad vychádza zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období. Ak teda zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou niektorých, nemožno potom pripustiť, aby výklad týchto právnych predpisov bol natoľko dogmatický a ústavne nekonformný, že by zakladal de facto voči niektorým osobám krivdy nové.

Reštitučné konanie podľa zákona č. 229/1991 Zb. <. je ovládané dispozičnou zásadou, konanie o priznaní nároku na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam možno začať len na návrh oprávnených osôb. V súlade s ustanovením § 4 ods. 1 v spojení s ustanovením § 6 ods. 1 písm. d/ <. zákona č. 229/1991 Zb. <., oprávnenou osobou je štátny občan ČSFR, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 01. januára 1990 odňatím bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. <.

Je nevyhnutné mať na pamäti, že základným predpokladom pre vydanie vecí v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. <. je písomná výzva oprávnenej osoby povinnej osobe, preukázanie nároku na vydanie vecí a uvedenie spôsobu jej prevzatia štátom. Nárok uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 môže oprávnená osoba uplatniť do 31. decembra 1992 (§ 9 ods. 1 <. a § 13 ods. 1 <. zákona č. 229/1991 Zb. <.). Pokiaľ sa uplatňoval nárok na vydanie majetku bývalých urbárikov, bola táto lehota predĺžená do 31. decembra 1993 s tým, že dôkazy možno pozemkovému úradu predložiť najneskôr do 31. decembra 1995, inak právo zaniklo (§ 42a ods. 1 <. zákona č. 330/1991 Zb. <.). Ustanovenie § 9 ods. 1 <. zákona č. 229/1991 Zb. <. bližšie nevymedzuje obsah pojmu „výzva“. Za písomnú výzvu treba považovať jednostranný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti podpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon (najmä náležitosti uvedené v ustanoveniach § 34 <. a nasl. Občianskeho zákonníka), ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej vydala vec, ktorú ku dňu účinnosti tohto zákona má v držbe.

Zákon č. 229/1991 Zb. <. neupravil reštitúcie špecifické pre podmienky Slovenska. Preto ich rieši republikový právny predpis, a to štvrtá časť zákona SNR č. 330/1991 Zb. <. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb. <.“).

Pre prípad navrátenia vlastníctva k spoluvlastníckym podielom podielnikov v bývalých urbároch, komposesorátoch a podobných pozemkových spoločenstvách (§ 37 ods. 1 <. zákona č. 330/1991 Zb. <.) ustanovenie § 37 ods. 2 <. zákona č. 330/1991 Zb. <., z dôvodu hospodárnosti konania, obsahuje podmienku na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva podielnikov v pozemkových spoločenstvách, a to určiť oprávnenými osobami (spoluvlastníkmi) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) spolu s určením spôsobu jeho (ich)

konania, pričom na toto je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

V zmysle zákonného ustanovenia § 37 ods. 1 a 2 zákona č. 330/1991 Zb. bývalí členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti. Toto poverenie však muselo byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom, ktoré osoby poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené.

Určením spoločného zástupcu oprávnenými osobami podľa § 37 ods. 2 < zákona č. 330/1991 Zb. <., za účelom uplatnenia nárokov jednotlivých podielnikov pozemkového spoločenstva podľa zákona č. 229/1991 Zb. <., nezanikajú ich práva a povinnosti účastníkov konania v reštitučnom konaní, obzvlášť, ak sú ich prejavy vôle odlišné, resp. nekorešpondujú s obsahom plnej moci udelenej zvolenému zástupcovi väčšiny podielnikov pozemkového spoločenstva resp. ak plná moc úplne absentuje.

V prejednávanej konaní obsahom spisového materiálu (zápis v PKV č. 3367, kat. územie W.) bolo preukázané, že nehnuteľnosti ktoré boli predmetom správneho konania, prešli bez náhrady postupom podľa zákona č. 81/1949 Zb. do vlastníctva Jednotného roľníckeho družstva v Lozorne, navrhovatelia sú preto oprávnenými osobami podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb. <. V konaní taktiež nebolo sporné, ktoré nehnuteľnosti sú predmetom uplatneného nároku.

Z obsahu opravného prostriedku navrhovateľov a odvolania odvolateľa zhodne vyplýva základný dôvod napádania nezákonnosti rozhodnutia odporcu, a síce skutočnosť, že v priebehu reštitučného konania príslušný pozemkový úrad nekonal s navrhovateľmi, o ktorých právach sa rozhodovalo v správnom konaní, ale s osobou, ktorá nemala udelenú plnú moc na podanie návrhu na začatie napadnutého reštitučného konania, ani na zastupovanie navrhovateľov v tomto konaní.

Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu identifikoval ako dôvod podania opravného prostriedku navrhovateľov voči rozhodnutiu odporcu snahu o spochybnenie udelenia plnej moci resp. tvrdenie navrhovateľov o neudelení plnej moci predsedovi združenia H. R., ktorý zastupoval navrhovateľov v reštitučnom konaní, výsledkom ktorého je napadnuté rozhodnutie odporcu. Tvrdenia navrhovateľov, že nespĺnomocnili pána R. na zastupovanie v reštitučnom konaní a podľa ich názoru tak neboli splnené podmienky podľa § 37 ods. 2 < zákona č. 330/1991 Zb. <., je podľa krajského súdu dôvodom opodstatňujúcim preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Krajský súd, ako je uvedené vyššie, vychádzal z názoru o absencii plnej moci pre predsedu združenia H. R. na zastupovanie oprávnených osôb v reštitučnom konaní, tak vyhodnotil postup správneho orgánu, ktorý namiesto oprávnených osôb konal a následné rozhodnutie doručoval práve pánovi R. za postup, ktorým sa oprávneným osobám odňala možnosť konať v reštitučnom konaní.

Navrhovatelia mali za to, že v preskúvanom správnom konaní bol porušený zákon, pretože predsedovi združenia nebolo väčšinou podielnikov pozemkového spoločenstva udelené splnomocnenie na ich zastupovanie v reštitučnom konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. <. Práve naopak, navrhovatelia poukázali na skutočnosť, že takéto splnomocnenie nepodpisali s tým, že čestnými prehláseniami niektorých oprávnených osôb z roku 1992 a 1995 len vyjadrili vôľu byť zaradení do uplatneného reštitučného nároku na vydanie podielu, teda byť zastúpený len pri uplatnení nároku, nie v iných veciach. Zdôraznili, že v zápisnici z valného zhromaždenia združenia zo dňa 28.06.1992 súhlasili, aby spoločný výbor podal žiadosť o prinavrátenie pasienkov, nikdy však nehlasovali o plnej moci pre spoločného zástupcu podľa ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. na zastupovanie spoluvlastníkov pred správnym orgánom.

Naproti tomu odvolateľ v odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa namietal, že združenie má vlastnú právnu subjektivitu, preto bol jeho predseda oprávnený konať v mene svojich členov s tým, že všetci členovia (dokonca aj navrhovatelia) si za svojho spoločného zástupcu v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. zvolili práve predsedu združenia, a to ako zástupcu pre celé správne konanie, nielen na podanie reštitučnej žiadosti. V zmysle uvedeného mal napadnuté rozhodnutie odporcu

za zákonné a rozhodnutie krajského súdu požadoval zrušiť.

Odvolací súd v súvislosti s uvedeným dáva do pozornosti, že stále platí právny názor uvedený v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo-KS 168/2004 zo dňa 01.03.2007 podľa ktorého, „bývalí členovia urbáru mohli poveriť svojho zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 37 ods. 2 <. zákona SNR č. 330/1991 Zb. <. Toto poverenie však musí byť zrozumiteľné, jednoznačné a formulované tak, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, kto je povereným spoločným zástupcom osôb, ktoré poverenie udelili a na aký konkrétny právny úkon bolo udelené.“

Podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu pripojeného spisového materiálu treba mať za nesporné, že navrhovatelia nepopierajú uplatnenie reštitučného nároku výborom združenia, ale popierajú, že predseda združenia bol splnomocnený na ich zastupovanie v reštitučnom konaní, potom s ním pozemkový úrad nesprávne konal ako so spoločným zástupcom. Súdny spis obsahuje poverenie na uplatnenie nároku, neobsahuje však plnú moc na zastupovanie, zároveň oprávnenie predsedu združenia zastupovať členov združenia v reštitučnom konaní nevyplyva ani zo stanov združenia, ani zo žiadneho súdu predloženého uznesenia prijatého na valnom zhromaždení. Samotný navrhovatelia opakovane spochybnili existenciu plnej moci.

Zákon č. 229/1991 Zb. neupravuje otázku, kto je účastníkom správneho konania o vrátenie pozemku, preto pri posudzovaní tejto otázky treba aplikovať príslušné ustanovenia správneho poriadku. Navrhovatelia sú podľa § 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. oprávnenými osobami, resp. sú dedičmi oprávnených osôb, preto podľa § 14 správneho poriadku sú účastníkmi konania.

V predmetnom prípade oprávnené osoby neuplatnili svoje právo individuálne, ale ich pri podaní žiadosti o vydanie predmetných nehnuteľností zastupovalo združenie - výbor združenia, teda nešlo o zastupovanie podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.

Ako o tom svedčí obsah spisového materiálu, odporca konal s predsedom združenia ako so zástupcom účastníkov (oprávnených osôb) - doručoval mu písomnosti, prijal od neho dôkazy a nikdy nevzniesol žiadne pochybnosti o jeho oprávnení, dokonca upustil od povinnosti predložiť plnomocenstvo a uspokojil sa so súhlasom podielnikov vyjadreným v zápisnici z valného zhromaždenia o oprávnení výboru združenia na podanie žiadosti o prinavrátenie vlastníctva k pasienkom, čím bez legitímneho dôvodu ustálil, že podmienky riadneho zastupovania oprávnených osôb v správnom konaní boli splnené. Odporca aj napriek tomu, že nedisponoval platným plnomocenstvom, konal s predsedom združenia a nie s oprávnenými osobami.

Vychádzajúc z teórie práva platí, že vzťah medzi splnomocniteľom a splnomocnencom je zmluvným vzťahom. Dohoda o plnomocenstve môže byť uzavretá písomne, ústne, dokonca aj konkludentne. Plnomocenstvo je iba jednostranným právnym úkonom, ktorým zastúpený dáva správnomu orgánu na vedomie, že ho splnomocnenec je oprávnený zastupovať. Podľa § 17 ods. 3 Správneho poriadku „splnomocnenie treba preukázať písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Správny orgán môže v nepochybných prípadoch od preukazu plnomocenstva upustiť.“

Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. nespája vznik oprávnenia na zastupovanie s udelením písomného plnomocenstva, určuje iba to, že splnomocnenie treba „preukázať“ písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Podľa odbornej literatúry (Kolektív autorov: Správne konanie komentár k správnomu poriadku. Tlačová, edičná a propagačná služba, Bratislava 1969, s. 63) písomné plnomocenstvo je možné nahradiť čestným vyhlásením.

Plnomocenstvo má iba deklaratórnu povahu. To, že neexistuje v písomnej podobe, neznamená, že vzťah zastúpenia neexistuje. Preukázané až následne neznamená, že zastupovanie v rozhodnej dobe neexistovalo. Správny poriadok neurčuje ani to, že písomné plnomocenstvo je potrebné „vopred“ predložiť správnomu orgánu. Ak plnomocenstvo bude predložené správnomu orgánu dodatočne,

nedostatok písomného plnomocenstva je zhojený a úkony, ktoré zástupca vykonal pred predložením písomného plnomocenstva sú schválené účastníkom konania. Za písomné plnomocenstvo je potrebné považovať aj akýkoľvek písomný prejav, ktorým účastník konania dáva najavo, že konkrétna osoba ho mohla a v akom rozsahu zastupovať.

S poukazom na uvedené musí odvolací súd konštatovať, že správne orgánu boli predložené písomné prejavy, v ktorých oprávnené osoby vyhlásili, že výbor združenia je splnomocnený oprávnenými osobami na jednotlivé úkony len pri uplatnení ich reštitučného nároku, čo znamená na podanie žiadosti a uzavretie dohody s povinnou osobou. Zo žiadneho listinného dôkazu pre odvolací súd však nevyplýva, že by bol predseda združenia splnomocnený na zastupovanie oprávnených osôb v reštitučnom konaní pred správnym orgánom. Ako už bolo uvedené vyššie, takéto oprávnenie nevyplývalo ani zo stanov združenia, z ktorých naopak vyplýva, že na právne úkony týkajúce sa vlastníckych zmien nehnuteľného majetku združenia potrebuje predseda združenia súhlas valného zhromaždenia (článok 4 stanov združenia).

Vzhľadom na uvedené pochybnosti bol správny orgán povinný vyzvať oprávnené osoby na odstránenie nedostatkov, stanoviť im na to primeranú lehotu a poučiť ich o následkoch nesplnenia výzvy. Správny orgán tak preukázateľne neurobil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za preukázané, že výbor združenia podal dňa 26.05.1992 žiadosť o navrátenie vlastníctva k pôde na príslušný Obvodný pozemkový úrad v Malackách. Takto postupoval výbor združenia na základe poverenia oprávnených osôb odsúhlasenom na verejnom zhromaždení vlastníkov dňa 28.06.1992, kde bolo väčšinou hlasov vlastníkov výboru združenia udelené oprávnenie na uplatnenie nárokov na vydanie nehnuteľností podľa zákona č. 229/1991 Zb. Je nesporne preukázané z prezenčnej listiny z verejného zhromaždenia vo veci uplatnenia reštitučného nároku na navrátenie pôdy konaného dňa 28.06.1992, že sa ho zúčastnila a svoju účasť podpisom potvrdila väčšina majiteľov podielov. Je teda jednoznačné, že oprávnené osoby (reštituenti) konajúc podľa zákona č. 229/1991 Zb. splnomocnili súhlasom majiteľov väčšiny podielov výlučne na uplatnenie nároku na navrátenie vlastníctva výbor združenia. Keďže však predseda združenia nebol oprávnenou osobou, ani nebol ustanovený za spoločného zástupcu v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., je zrejme, že nemohol uplatniť v správnom konaní reštitučný nárok oprávnených osôb, ani ich v reštitučnom konaní legitímne zastupovať. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že reštituenti jednoznačne neprejavili svoju vôľu nechať sa zastupovať konkrétnym zástupcom v reštitučnom konaní a údajný splnomocnenec - predseda združenia nebol platne splnomocnený na konanie za oprávnené osoby v predmetnom správnom konaní.

Odvolací súd vo svetle uvedeného nemal preukázané, žeby predseda združenia bol riadne splnomocnený na zastupovanie oprávnených osôb v reštitučnom konaní, taktiež sa nepreukázalo, žeby bol na tento úkon určený ako spoločný zástupca súhlasom väčšiny majiteľov v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb.

Zároveň, v zmysle ustanovenia § 8 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách a v zmysle stanov združenia platí, že nadobúdateľ vlastníctva podielu spoločnej nehnuteľnosti (fyzická osoba) sa stáva členom spoločenstva a vstupuje do práv a povinností člena spoločenstva v rozsahu nadobúdaného podielu prevodom alebo prechodom vlastníctva, teda až po vydaní nehnuteľnosti. To znamená, že neobstojí argument odvolateľa, že predseda združenia je oprávnený konať v mene svojich členov, nakoľko oprávnené osoby v reštitučnom konaní sa členom pozemkového spoločenstva stávajú až po vydaní vlastníctva podielu spoločnej nehnuteľnosti.

Z obsahu súdneho spisu a odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa námietkami navrhovateľov, spochybňujúcimi splnenie podmienok reštitučného konania o ich nárokoch na vrátenie vlastníctva k pozemkovým podielom, t. j. samotného určenia spoločného zástupcu väčšinou oprávnených osôb na konanie, dostatočne zaoberal. Odvolací súd má za preukázané, že súd prvého stupňa preveril, akým spôsobom odporca skúmal splnenie podmienok na začatie

reštitučného konania na základe uplatneného nároku, prípadne, či v priebehu preskúmaných konaní bola, resp. nebola zo strany jednotlivých účastníkov konania spochybnená ich účasť v konaní a prejav vôle smerujúci k začatiu reštitučného konania. Na základe tvrdení navrhovateľov ohľadne neudelenia splnomocnenia predsedovi združenia na zastupovanie záujmov podielnikov urbáru, bolo potrebné sa zamerať na skúmanie, či správny orgán konal so všetkými účastníkmi napádaných reštitučných konaní. Taktiež bolo potrebné preveriť, či bolo následne napadnuté rozhodnutie doručené všetkým účastníkom reštitučného konania.

Otázku splnenia podmienok na začatie napadnutých reštitučných konaní bol v prvom rade povinný riešiť odporca a v závislosti od charakteru námietok spochybňujúcich pravosť alebo platnosť udeleného splnomocnenia na zastupovanie navrhovateľov ako oprávnených osôb podľa zákona 229/1991 Zb. <., určiť prostriedky dokazovania na odstránenie uvedeného spochybnenia okruhu účastníkov v reštitučnom konaní, prípadne konanie prerušiť do rozhodnutia súdu o určení platnosti právneho úkonu - spochybňovanej plnej moci, resp. o určení jej existencie.

Odvolací súd zdôrazňuje, že za daných okolností by nebolo namieste, bez preverenia postupu správneho orgánu, odmietnuť súdnu ochranu navrhovateľom podávajúcim opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p., spochybňujúc ich účasť v preskúmanom správnom konaní s odkázaním ich s nápravou na podanie návrhu v občianskom súdnom konaní. V rámci súdneho prieskumu zákonnosti administratívnych rozhodnutí správnych orgánov a ich procesných postupov, je odstránenie nezákonného stavu prvoradá požiadavka. Preto nemožno vyriešenie právnej otázky platnosti právneho úkonu, ako podmienky na začatie preskúmaného správneho konania, pokiaľ spočívala i v nesprávnom postupe správneho orgánu, presúvať na konanie v občianskom súdnom konaní bez toho, aby sa prioritne neodstránila nezákonnosť napádaného administratívneho postupu alebo rozhodnutia.

Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd námietky odvolateľa za nedôvodné a predovšetkým nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že krajský súd sa náležitým spôsobom zaoberal dôvodmi uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľov a v odôvodnení svojho rozhodnutia svoje skutkové zistenia a právne závery riadnym spôsobom zdôvodnil.

Odvolací súd považuje postup a rozhodnutie odporcu za rozporné so zákonom, preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru, že preskúmaným rozhodnutím odporcu došlo k porušeniu zákona a chránených záujmov navrhovateľov, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Odvolací súd má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnosti opísal súd prvého stupňa v preskúmanom rozhodnutí. Odvolací súd po oboznámení sa s pripojeným spisovým materiálom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie odporcu nie je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, v ktorom krajský súd objasnil podrobnou a vecne správnou argumentáciou prečo považoval námietky navrhovateľov za dôvodné. Podrobná argumentácia krajského súdu k jednotlivým námietkam navrhovateľov, ktorou krajský súd objasnil z akého dôvodu považoval navrhovateľmi uplatnené námietky za spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu sa premietli do jeho právneho záveru o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, na základe čoho preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie.

Vo svetle uvedeného najvyšší súd konštatuje, že krajský súd dospel k správnej záveru, keď napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľov a dospel k správnej záveru, že rozhodnutie odporcu nebolo

vydané v súlade so zákonom, a navyše odporca v ňom dostatočným spôsobom nevyjadril svoje úvahy relevantné pre vydanie rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že odvolateľovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporcovi zákon priznanie trov konania neumožňuje. O trovách prvostupňového konania rozhodne krajský súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.